

lig grad disse reminiscenser af kollegialsystemet, navnlig for så vidt angår den hygiejnisk-lægelige afdeling, uden dog at betegne et helt afgørende brud med den hidtidige opbygning af organisationen. Særligt bemærkes, at man indenfor Sundhedsstyrelsens apotekerafdeling som foran nævnt har bevaret et kollegialt styre.

Da bestemmelserne længe har været overflødige eller forældede, foreslås de ophævet.

Hvad særligt angår bestemmelsen i den gældende lovs § 8, stk. 8, om de kommunale repræsentanter i sundhedsstyrelsens lægeråd bemærkes, at udviklingen har medført, at den nødvendige kommunale medvirken i sundhedsstyrelsens arbejde ikke hensigtsmæssigt kan etableres ved to repræsentanters deltagelse i to årlige møder i lægerådet, og at man må gå andre veje og etablere forbindelse på bredere grundlag med de kommunale organisationer. En del af sygehussagerne behandles nu i sygehusrådet, jfr. § 17 i lov nr. 153 af 31. maj 1961 om sygehusvæsenet, hvor de interesserede kommunale organisationer er repræsenteret. Bestemmelsen i § 8, stk. 8, foreslås derfor ophævet i forbindelse med ophævelsen af de øvrige bestemmelser i det pågældende afsnit i loven.

Endelig bemærkes særligt med hensyn til apotekerafdelingens organisation, at den hidtidige ordning, hvorefter en apoteker udnævnes til for 6 år ad gangen at lede afdelingen, ikke synes at burde oprettholdes, idet en erhvervsdrivende apoteker er afskåret fra ved siden af ledelsen af sit apotek at lede en betydningsfuld afdeling i sundhedsstyrelsen på lige fod med de tjenestemandsansatte ledere af sundhedsstyrelsens øvrige afdelinger. Det må — også af hensyn til kontinuiteten i arbejdet — anses for nødvendigt, at ledelsen af apotekerafdelingen fremtidig varetages af en fuldtidsbeskæftiget farmaceut, der er antaget enten som tjenestemand eller på overenskomstvilkår.

Med hensyn til de enkelte bestemmelser i lovforslaget § 1 skal i øvrigt bemærkes:

Til § 7.

§ 7 svarer ganske til den gældende lovs § 7, stk. 1, idet man dog ikke har ment at burde gentage bestemmelsen i § 142 i lov nr. 5 (lovtidende B. III) af 7. juni 1958 om normering og klassificering af statstjenestemandstillinger, hvorefter medicinaldirektøren ikke må drive erhvervsmæssig lægepraksis.

I den gældende lovs § 8, stk. 3, er det udtrykkeligt anført, at medicinaldirektøren bærer ansvaret for behandlingen og afgørelsen af de under sundhedsstyrelsen henhørende sager, og at medicinaldirektøren herunder er ansvarlig for, at den efter vedkommende sags art fornødne bistand er indhentet hos den i sundhedsstyrelsen forhåndenværende eller i øvrigt til rådighed for styrelsen stående sagkundskab, men dette må anses for en simpel følge af, at medicinaldirektøren er chef for sundhedsstyrelsen.

Til § 8.

Man har i stykke 1 foretrukket at tale om „særligt sagkyndige“, da ordet „konsulenter“ i stigende grad anvendes som betegnelse for faste medarbejdere.

§ 8, stk. 3, svarer til den gældende lovs § 10, stk. 3.

Til § 9.

Karakteren af de af sundhedsstyrelsen behandlede sager er i hvert fald nu ikke således, at reglerne om sundhedsstyrelsens forretningsgang og organisation behøver at være væsentligt afvigende fra, hvad der i almindelighed er gældende for centralstyrelser inden for administrationen. De nærmere regler om sundhedsstyrelsens organisation og forretningsgang kan herefter i lighed med ordningen ved andre centrale styrelser overlades til ministerens afgørelse på grundlag af styrelsens egen indstilling, jfr. for så vidt angår de opgaver, der påhviler konsulenterne, den gældende lovs § 11, stk. 2.